

dobno klicanju. Prihajalo je od dveh gavranov, ki sta frfolela nad neko naplavino, ležečo na pesku. Iz bližine je Floki v njih zatrdno spoznal količka svoje visoke stolice, okrašene z rezljano podobo Odina in Thora.

Hkrati je razočil vedeževalkina gavrana, katerih runa »thau« se je čitala na kreljuti. Ko se jima je približal, sta zletela čez griče.

Njiju poslanstvo je bilo opravljeno, umaknila sta se.

In Skandinavci so pretolkli tam zimo, poletje, potem še eno zimo.

Flokijeveemu imenu so dodali še vzdevek Rafna.

Floki Rafna — Floki Uranič.

On je bil tisti, ki je izumil naziv Island, Ledena zemlja, ohranjen do današnjih dni.

* * *

Manica Komanova

Danček in ptički

Gostačev Danček je neko popoldne postaval po gaju, ki se je razprostiral tik za vasjo. Očividno je pogrešal primerne družbe. Skušal se je kratkočasiti po svoje. Metjal je fračo, brodil po potočku in z očmi zvedavo sledil krilatim pevcem, ki so skakljali po drevju.

Zdaj zapazi na bližnji brezi ptičje gnezdo. Prav tedaj prileti od nekod lepo pisana ptička z glisto v kljunu in obstane na robu gnezda. V tem se dvignejo iz gnezda trije mali, široko odprti kljunčki. Ptica spusti glisto srednjemu v odprtino in takoj spet odleti.

Danček sledi ptici, ki se potem v zraku nekajkrat zavrti in se nato ne daleč od njega spusti na tla. S kljunom in krempljci pridno razbrskava listje, prst in koreninice, iskaje hrane za male, nikdar site želodčke.

Že ima spet nekaj v kljunu, ko Danček v svoji objestnosti nalašč zacepta z nogami.

Drobna ptica izpusti najdeni založaj in preplašena odleti.

»Dober dan, dečko,« se oglasi nekdo za Dančkovim hrbtom.

Deček, v svesti si svojega pravkar storjenega porednega dejanja, se plaho zaobrne.

Pred njim stoji neznan gospod.

Danček ves skrušen pričakuje, da bo zdaj zdej padla trda beseda ali pa še kaj hujšega. Pa ni sledilo ne eno ne drugo.

»Fantek,« pravi gospod prijazno, »tu ne kje v vasi je »Mizarska zadruga«. Bodi tako prijazen in povedi me tja!«

»Prav rad,« pokima Danček, ki je natenkrat spet ves pogumen. Nato uslužno popelje gospoda do imenovanega poslopja. Tam stisne neznanec Dančku nekaj svetlega drobiža. Pri tem podrži njegovo roko v svoji in vpraša: »Fantek, čigav si?«

»Gostačev sem. Pri nas pravijo pri Gostaču, ker nimamo svoje hiše,« pojasnjuje Danček.

»Kaj je tvoj oče?«

»Ga nimam. Je umrl. Bil je delavec.«

»In kaj je tvoja mati?«

»Pri sosedih je na delu. Poprime se vsega, kar je treba. Pomaga v kuhinji, v pralnici, na polju in v hlevu.«

»A tako. Tvoja mati se pošteno trudi, da zasluži vse potrebno, s čimer potem obleče, obuže in nasiti tebe. In ko nese takole ob sobotah svoj težko prisluženi denar domov, pa bi se na primer dogodilo, da bi jo nekdo napadel in oropal vsega zaslužka. Kaj bi rekel ti na to — a?«

»Joj,« se zgrozi Danček, »to bi pa pač moral biti velik hudobnež!«

»Prav takšen kakor si ti,« reče trdo gospod. Mar nisi malo prej ptici, s tem da si jo prepodil, izbil iz kljuna hrano, namenjeno lačnim nebogljenčkom? Sramuj se! In pomni pregovor: Kdor ni usmiljen do živali, ne bo našel usmiljenja pri ljudeh!«

Danček je stal pred gospodom, kakor grešnik pred sodnikom. Rad bi bil izdaval iz sebe besedico opravičila, toda jok mu je popolnoma zadrnil grlo. Molče je skrtil obraz v dlani, se zaobrnil in stekel domov. Počutil je v skriven kotiček in točil grenke solze kesanja.

Pa se je potem res temeljito poboljšal. Večkrat je celo sebi pritrgal košček kruha, da ga je podrobil ptičkom.